

ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

[²Από δεκαπενταετίας ἤδη τὸ ὄνομα τοῦ κ. Σωτ. Σκίπη ὡς ποιητοῦ καὶ λογογράφου τυγχάνει εὐφήμεως γνῶριμον εἰς τοὺς φιλολογικοὺς κύκλους καὶ τὸ φιλιαναγνωστικὸν κοινόν. Τοὺς πρώτους στίχους του, ὑπὸ τὸν τίτλον «Τραγοῦδια τῆς Ὁρφανῆς», ἐξέδωκε τῷ 1900. Ἐκτοτε ἐξεπόνησεν εἰς κομψὰ τομῖδια πλείστα ὅσα ἔργα του, λυρικά κατὰ τὸ πλεῖστον ποιήματα, διακρινόμενα, πλὴν τῆς ἰδιαιτέρας τεχνοτροπίας των, καὶ διὰ τὴν ζωηρὰν φαντασίαν καὶ τὴν ἀβρότητα τοῦ αἰσθήματος. Ἐξ αὐτῶν τὰ καλλίτερα εἶνε μία σειρά ποιημάτων ὑπὸ τὸν τίτλον *Silentii Dissolutio* (1903), τὸ ὄνειροῦδραμα «Ὁ γῦρος τῶν Ὠρῶν» (1905), μία ἄλλη σειρά ποιημάτων ἐπιγραφομένη «Ἡ μεγάλη αὔρα» (1908), «Ὁ Ἀπέθαντος» (1909) καὶ τὰ «Τρόπαια στὴν τρικυμία», (1910).]

Τ Ο Β Ι Ο Λ Ι

ἮΝ ξανθομάλλα οηγοποῦλα
τὴν δροσερὴν σὰν τὴν Αὐγῆ,
ξελόγιασε τὸ παληκάρι
ποῦ τέχνη του εἶχε τὸ βιολί.

Καὶ σὰν τὸ γοίκησεν ὁ Ρήγας,
μὲ τὸ μαχαῖρι τὸ χροσό,
—κλάψι ὠμορφιῆς καὶ κλάψτεριῶτα!
θάνατο δίνει καὶ στοὺς δυό.

Σὲ μιὰ σπηλιά τὰ σώματά τους
ἐπέταξε τ' ἀγγελικά,
τροφή νὰ γίνουνε σιὰ ὄρνια,
τροφή νὰ γίνουν σιὰ θεοῖα.

Παράπονο τὸ παληκάρι
ἄλλο δὲν εἶχε στὴν ψυχή,
μόνο ποῦ ἀντάμα του δὲ οἶξαν
καὶ τὸ ἀκριβό του τὸ βιολί.

Καὶ μὲς στὸ τρίτο μεσανύχτι
σηκώνεται, καὶ τὴν καρδιά
τῆς οηγοποῦλας ξεροζῶνει
ἀπὸ τὸ στήθος τῆς βαθιά.

Ἔνα βιολί μ' ἐκεῖνη φτιάνει
καὶ τρίχες βάζει του χορδῆς
ἀπ' τίς ξανθές τῆς τίς πλεξοῦδες,
ποῦ τ'αν στοὺς ὠμοὺς τῆς λυτές.

Καὶ σιὰ κερένια του τὰ χέρια
ἀδράχνει τώρα τὸ βιολί,
κάθε χορδή του ποῦ θ' ἀγγίξει,
θ' ἀχήση κοροισιοῦ φωνή.

Καὶ θεὰ πῆ: Μὴ τὰ ξανθὰ μου
τραβᾷς μαλλάκια καὶ πονώ.
Σκῦψε, κακέ, καὶ φίλησέ τα,
σκῦψε, ἀκριβέ, ποῦ σ' ἀγαπῶ.

Κι' ὅταν τὴν ἁρμονία ρυθμίση
σ' ὄλες ἀπάνω τὶς χορδές,
τέτοιο βιολὶ — ραγίστε πέτριες! —
δὲν ξανακούστηκε ποτές.

Γιατ' ἡ καρδιὰ εἶνε ποῦ σπαράζει
τῆς σκοτωμένης ὁμορφιάς,
καὶ βγαίνει σὰν αἰώνιος θρήνος
ἀπὸ τὰ βάρη τῆς σπηλιάς.

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΑΓΩΓΙΑΤΗ

ΚΑΠΟΙΟΣ ἀγωγιάτης
γλυκομάτης,
πάγαινε τὸ ἀγῶϊ του
κάτου πρὸς τὴ χώρα.

Τὰ μουλάρια ἀνάγια
τὰ χοριάρια
πάτησαν, καὶ μπήκανε
στοῦ Στοιχιοῦ τὸν τόπο.

Καὶ σὴν κοντοστράτα
ἔρμα νιάτα! —
ἔκαμε κι' ἀπόκαμε
καὶ γιὰ κάμποση ὥρα.

Τὸ στοιχιὸ ξυπνάει
καὶ σκορπάει
θάνατο σὶ τὸν ἄχαρο
κι' ἔρμο στρατοκόπο.

Στοῦ δεντροῦ τὸν ἴσκιο
τὸ βαρίσκιο
ξέζεψε, ξεπέζεψε
σ' ἓνα στρουγγολίθι.

Τὰ μουλάρια, ἀλλοιά τους,
τὰ συλλοϊκά τους
χάνουν καὶ πλανεύονται
νύχτα σὶ τὰ λαγκάδια.

Κι' ἔγειρε σὴν χλόη
μπρὸς σὶ ἀγῶϊ,
κι' ἔκλεισε τὰ μάτια του
κι' ἐβαριοκοιμήθη.

Καὶ μουγγά, ἴσκιωμένα
φρενιασμένα,
κλαῖνε τὸν ἀφέντη τους
χρόνους σὶ τὰ σκοτιάδια.

(1914)

ΣΩΤΗΡΗΣ ΣΚΙΠΗΣ

Σοβαρὰ συνεδρίασις
τοῦ «Συλλόγου τῶν ἀντιαλκοολικῶν»